

DÉLMAGYARORSZÁG

AZ MSZMP SZEGED VÁROSI BIZOTTSÁGÁNAK LAPJA

Szalagok a zászlóra

Több száz-, mondhatnánk, ezeréves az a zászló, amely hazánk és a Szovjetunió területén élő népek barátságát jelképezi. Talán őseink a Volga völgyében együtt szőtték anyagát a végtelen orosz sztyeppék lakóival, a történelem hatalmas ívű sodrában hol magasra emelték, hol rejtgették, egykor gvözedelmesen lobogott a friss szelekben, máskor golyó perzselte, vér áztatta. Tizenhétben magyar internacionalisták is kötötték szalagot e lobogóra, tizenkétben Lenin szikratávirójának szalagja gazdagította, s a barátság e zászlaja, mely egyik oldalon piros-fehér-zöld trikolorban pompázik, másik felének vörös színén aranysarló, kalapács díszlik, negyven esztendővel ezelőtt már visszavonhatatlanul a szabadságot hirdette, még akkor is, ha néhány hónapot várni kellett arra, hogy a Vörös Hadsereg katonái és a soraikban harcoló magyarok Battonvánál átlépjék az országhatárt. Megyénk települése, Makó volt az első felszabadult város, októberben Szegedről is kiúzták a német csapatokat, s a szovjet városparancsnokság támogatásával itt alakult meg a Nemzeti Függetlenségi Front. Azóta ez a zászló egvfolytában hirdeti a múlt közös erőfeszítéseit, a fegyverbarátságot, az elmúlt négy évtized egvütt vállalt csatáit a szocializmus építésében, napiaink eredményeit és újabb célkitűzéseit.

Sok-sok szalag gazdagította már a közös történelmi út e jelképét. Ezek a szimbolikus pántlikák kifejezik a termelőmunka közösen elért eredményeit, a mezőgazdasági sikereket, a tudomány és a kultúra, a művészet és az oktatás számtalan egvütes vívmányát. A Szovjetunió energiabázisairól érkező villanyáram és olaj éppúgy feltétele az utóbbi évtizedekben elért társadalmi eredményeknek, mint az a szellemi tőke, amelyet a két ország fiataljai tudósai, művészei érték, és egymás számára is közkincsé tettek. S azok az élmények, emlékek teszik hitelessé a fejlődést reprezentáló statisztikák számos szlopait és meredeken ívelő görbéit, amelyek az emberek szívében és emlékezetében raktározódtak el. Munkaakciók, építőtáborok, egyetemi tanulmányok, turistautak, tudományos konferenciák, ifjúsági találkozók, művészeti események kölcsönös cseréje gazdagította a két nép barátságának palettáját.

Felszabadulásunk 40. évfordulójára készülödvé, újabb szépen himzett szalag kerül a barátság zászlajára. Csongrád megyeiek kötik fel ezt a gazdasági, termelési sikerekből, művészi teljesítményekből, tudományos vívmányokból és emberi élményekből font szalagot mátló három napon át Budapesten, a Szovjet Kultúra és Tudomány Házában rendezendő Csongrád megyei napok során. Főpróba ez a háromnapos eseménysorozat az őszi odesszai vendégeskedés előtt. Jó néhány éves már az a testvérkapcsolat, amely a Tiszaparti Szedez és a Fekete-tenger melléki Odessza, valamint Csongrád megye és Odessza terület között megteremtődött. Felsőolthatatlan a kapcsolat lánczemsora, hisz a két terület párt-, állami és társadalmi szervezetei éppúgy összehangolt munka alapján is dolgoznak, mint ahogy megtalálták az összekötő szalakat üzemek, gyárak, vállalatok, szövetkezetek, oktatási, tudományos és kulturális intézmények. S jó néhány barátságvonat indító és érkező állomása volt a két város, s a vendégeskedéseket követően a gyarapodó postaforgalom a személyes ismeretségek, kapcsolatok és barátságok gazdagodását jelentette.

A Szovjet Kultúra és Tudomány Házában a kiállítások, művészi műsorok, baráti találkozók, tapasztalatcserék kettős célt szolgálnak. Résztint jogos büszkeséggel mutatjuk föl az elmúlt négy évtizedben elért eredményeinket, részint ezek segítségével is igyekszünk szorosabba fűzni az összekötő szalakat. Csongrád megye mozgósította társadalmi aktivistáit, a programokhoz kötötte az innen elszármazottakat, s így e szélesre tárt horizonton az ország 40 éves történetéből is izelítőt kaphatunk, hiszen a megye fejlődése tendenciáiban hitelesen mutatja hazánk eredményeit is. Biztosak lehetünk abban, hogy a Csongrád megyei barátságai napok újabb szalagjai tartalmasan és nemesen ékesítik a közös lobogót, mely a békés építőmunka, a közösen vállalt sors szép jelképe.

Barátságvonatok a Szovjetunióba

A Magyar-Szovjet Baráti Társaság mintegy 350 társadalmi aktivistájával barátságvonat indult hétfőn Moszkvába a Nyugati pályaudvarról.

Az MSZBT vezetőinek tájékoztatása szerint ismét felelevenítik ezeket a két nép barátságának ápolásában már jól bevált utakat. Az idén a társaság a társadalmi és tömegszervezetekkel közösen több ilyen vo-

nat indítását tervezi első sorban Kijevbe, Moszkvába és Leningrádba. Az utasok között lesznek munkások, termelőségvezetkezi tagok, ifjúsági vezetők, az orosz nyelv oktatásában kiváló eredményeket elért pedagógusok, KISZ-esek, munkások, a békemozgalom, valamint Hazafias Népront aktivistái, akik a maguk területén a magyar-szovjet

nép barátságáért kiemelkedő munkát végeztek.

A turisztikai programok mellett a csoportok ismerkednek a szovjet nép és az MSZBT testvérszervezetének életével: baráti találkozókon, munkagyűléseken, üzemlátogatásokon, kulturális programokon vesznek részt. A közelgő 40. évforduló jegyében megtekintik a Nagy Honvédó Háború történelemformáló csatáinak színhelyeit.

Borsóidény a konzervgyárban

Érkezik a földolgoznivaló

Lipka Zoltán mondta tegnap, hétfőn, a Szegedi Konzervgyárban: tíz napot késétt az idén a zöldborsó. Mindezt a hideg, esős tavaszutó tette. Nem fejlődtek a kívánatosra a borsószemek, s ezért várni kellett a gépsorok indításával. A tavalyi borsószezon kezdete is eltérő volt az átlagostól, akkor meg a szárazság befolyásolta a borsó fejlődését. Az is igaz, hogy ez mindenkor így történik, sohasem lehet naptárra pontosan meghatározni a zöldségek, gyümölcsök érését.

A Szegedi Konzervgyár már évek óta jó kapcsolatot alakított ki a borsótermesztő gazdaságokkal. Messziről, Békés megyéből hozatják a konzervnek való zöldséget. Az orosházi állami gazdaságban 603, a pusztaföldvári Lenin Tsz-ben pedig 280 hektáros a borsóföld. Gépekkel szedik a termést. A gyár hozzáértői és a gazdaságok szakemberei közösen döntenek, mikor álljanak a parcellába a betakarító gépsorok. Végső soron a borsószemek fejlettsége határozza meg a kezdesi időpontot, ugyanis a szerződésben megállapított minőségért kapnak pénzt a gazdaságok. Ezekről még a vetés előtt megegyeznek, írást is adnak róla, amely alapján most is érkeznek a borsóval teli teherautók a gyár udvarára.

A korábbi évek gyakorlatára alapozva egy hónapot szánnak a nagy mennyiségű borsókonzerv elkészítésére. Induláskor 15, később 25 vagon borsót is áteresztene a „zöld vonalon”. Mondhatni, a gyár apraja-nagyja a borsóval foglalatokskodik majd. Most még olyan átmeneti állapot uralkodik, húskonzerveket is töltenek.

Hihetné az ember, hogy egyik borsó olyan mint a másik, hiszen annyira egyformák. Az is kiderült a beszélgetéskor, hogy mindezt csak látszat, mert a konzervgyárnak nem jó se a zsenge, se a túlérett termés. A termesztők is hasonlóan gondolkodnak, hiszen, ha korán leszedik a csöveket, kevesebb pénzt kapnak érte, mint a kifejlettekért. Ha pedig későre halasztják a szüretet, gyen-

Somogyi Károlyné felvétele

A borsó a „zöld vonalon”

gebb osztályba sorolódnak a zöldborsószemek. A régi borsósok ezt mind jól tudják és a meglevő összes telexet, telefont használják, amikor a szükség úgy kívánja. Előfordult már — kis túlzással persze — hogy a nap 24 órájából 24-et a borsó

mellett töltöttek a gazdaságban is, és a gyárban is. Viszont egy biztos, és nyomon követhető: évente körülbelül 400 vagon borsót raknak az üvegekbe, dobozokba a szegedi gyárban. S ennek jó része külföldi vevők konyhájára készül.

Szerződés, alapítvány

Befejeződött az örsvezetők találkozója

„Mj felnött úttörő barátok és az örsök képviselői, mint szerződő felek kijelentjük: akkor lesz igazán szép, játékos és tartalmas egy örs vagy más közösség élete, ha segítőként melléjük áll egy KISZ-es fiatal vagy felnött...”

Szeren — az első országgyűlés színhelyén — készült vasárnap a díszes szerződés, amelyből az idézet való. Aláírásokkal szentesítették úttörők, köztük Halkó Gabriella (Szeged), Fodor Renáta (Pusztamérges), Tóth Judit (Tiszabercel), Kónya Katalin (Dévaványa) és fölntöttek: Budai Józsefné, a DÉMÁSZ Törökves brigád, Bálint Lajos, a DÉLÉP KISZ-bizottsága, Kálmán Lajos, a Derekegyházi Állami Gazdaság KISZ-bizottsága képviselőiben.

Az örsvezetők országos találkozásának záróünnepségén tegnap, hétfőn este egyre szaporodott az aláírás. A találkozó történetében — a 16 esztendő során — első ízben Szegeden kötöttek az úttörők és felnött barátok együttműködési szerződést, amelyhez természetesen csatlakozhatnak az ország más részeiben is. Am a háromnapos program végén szó esett minden jelentősebb eseményről, amely különösen színessé tette a 72 órát. Így a vasárnapi történelmi nyomolvasó versenyről, a munkásör hadijátékról, no és a tegnapi, hétfői kincskereső vetélkedésről. A vendég örsvezetők földérítő úton jártak Szegeden. Megismerhették,

emlékezetükbe vészhették, hol is látták a szép városban Kossuth szobrát, merre is található a Széchenyi tér, a dóm, a folyó melyik oldalán csillogtatja a nyári nap az árvízi emlékművet, milyen is az Anna-forrás, jő-e íze az ott folydogáló gyógyvíznek, és mit is mondott Baká István költő, a Kincskereső folyóirat főmunkatársa útravalónak... Nem feledhetik a Tiszán tett hajókirándulást sem, mint ahogy jól emlékeztükben marad a vendéglátó Balázs Béla Úttörőház idegenvezető szakköröseinek ügyeskedése. Tegnap délután a találkozó otthonában, az újszegedi KISZ-iskolán ötletvásárt is rendeztek tapasztalataik kicserélése, a mozgalmi ismeretek bővítése érdekében.

A záróünnepségen dr. Müller Józsefné, a városi tanács elnökhelyettese ismertette — a találkozókat vendéglátó tanácsok körében szép hagyománnyá vált — az alapítványt:

„1984 júniusában városunk adott otthont az úttörő örsvezetők XVI. országos találkozásának. A találkozó egyik kiemelkedő eseménye volt a szegedi kincskereső játék, amely élményt, ismeretet adott városunk múltjáról, jelenéről, jövőjéről. Az ilyen honismereti játékok, a szülőföld kincseinek felderítése mindennütt megvalósíthatók, s mindenütt megerősíthetik, megalapozhatják a szocialista haza iránti ragaszkodást, szeretetet. Városi ta-

Kereskednek az állami gazdaságok

Korszerűsítik, fejlesztik kereskedelmi tevékenységüket az állami gazdaságok, ezzel a termelés jövedelmezőségét javítják, s egyúttal egész sor termékből színvonalasabb ellátást nyújtanak. E törekvéseiket koordinálja az ÁGKER Kft. Máthé Loránd igazgatóhelyettes a kereskedelmi szervezet eredményeiről és terveiről tájékoztatott.

Az állami gazdaságok árualapja a korszerű termelési technika, és a termőre fordult újabb gyümölcsültetvények jóvoltából folyamatosan nő. Mindezt a gazdaságokat arra ösztönzi, hogy az eddigéknél nagyobb arányban az értékesítésbe is bekapcsolódjanak, és igyekezzenek bővíteni üzlethálózatukat. Tavaly 40 új állami gazdasági boltban kezdtek meg az árusítást, az idén további huszonkettőt adnak át; ezzel már több mint 800 üzletben, étteremben kínálják saját termékeiket. Az idén a többi között Boglárlelén, Bácsalmáson, Mezőfalván, Szolnokon és Szegeden nyílnak új üzletek. A termelőkhöz való földrajzi közelségük a szállítási távolságok csökkentését eredményezi, ami végső soron a jövedelmezőséget javítja. A boltihálózat fejlesztését az ÁGKER is támogatja. Az idén e célra mintegy 8 millió forintot adnak.

A munkásör országos parancsnokságának kitüntetését, Csillagos Iránytűt tiz, a Bátor Segítő kitüntetését, amelyet a Magyar Vöröskereszt és az Iránytű folyóirat idén alapított, szintén tíz gyerek kapta. A találkozó nívódíjasai: a Pajtás szerkesztőségét Szim Erzsébet (Vásárosnamény), a Magyar Televízióét Rózsahegy Edina (Sárospatak), az Ezeremester Vállalatét Léczi Adrienn (Eger), a Móra Kiadóét Tompa Zoltán (Tiszabercel), az Iránytű szerkesztőségét Szabó Mónika (Mindszent) nyerte el. A szegedi Halkó Gabriella Debrecen város tanácsának Örsvezetői Emlékermében részesült. A 16. országos örsvezető találkozó résztvevői ma reggel utaznak el Szegedről.